

s přílohou TABORAK

tramp

1 Kč

22

Nová zásilka

Kč 39^{.-}

až

Kč 60^{.-}

Made in U. S. A.

Keds i Hood

orig. americké Tramping-shoes

**v bílém provedení
černě obkládané**

i nejlepší velmi silný druh s dvojitou špičkou, úžasné pevná podešev, barva: šedá neb písková, hnědé obložení. Made in U. S. A.

Kč 86^{.-} — až 95^{.-}

s jednoletou zárukou na podešev. Zasláme vyplacené poštou na dobírku, udejte číslo nohy. Nehodí se vyměňme.

Anglická obuv

Jaroslav Bohata, Smíchov
Nádražní, proti Knížecí.

Klacek:

Bude jednou konec?

Obracím se přímo na Vás, který píšete pod značkou JFM do Pondělníku Národních Listů. Povězte mě, prosím Vás, co Vás přimělo k tomu, abyste útočil na trempy ve své rubrice věrejší neděle? Tuším, že to byl nedostatek námětů.

Jste starý, zarytý odpůrce trempinku? Uvědomte si, že hrubými nadávkami, kterými se Váš článek honosí, nikterak nevyvednete holubičí čistotu početných měšťáků proti trampské veřejnosti. Dovolíte zajisté, abych Váš článek rozebral a ukázal Vám v čem chybujete.

Právíte, že kdybychom posuzovali podle trempingu úroveň národa, výsledek by nebyl nejpříznivější. Odpovědí na tuto otázku celkem vyplývají z ostatního, co Vám chci říci, abyste si však nemyslel, že chci v některém bodě uniknouti, tvrdím, že tramp vychovává muže statné, otužilé, bystré a odolné proti všem nebezpečím života jak fyzického, tak duševního, a ten národ, který se takovou mládeží umí vykázat, nikdy neprodělá. Dále ovšem po vzoru jiných povědělců Vašeho druhu hubujete na náš oděv. Pozor, pane reforma! Zde se ve Vašem článku vyskytuje nová nadávka: nejdopornější kretenion — která se nerada setkává s paragrafy — (a to nemluví o duševní chudobě, kterou nám přičítáte.) Tedy naše spuščené golfky, kanadky a rozhalená košile jsou jistě hezčí a statnější (a to není paradox) gracióznější, nehledíme-li k jejich účelnosti,

nežli brčky a placatá čepice, trůnici nad odolými tvářemi úctihodných pánů výletníků. Víím, že každý nemůže býti mladým a tak lehce se ustrojiti jako my (ač jsem totéž viděl u starších pánů) nemusíte však nadávat.

Je to analogie bajky o vlku o hroznech, kdy tento praví, nemoha jich dosáhnouti: „Jsou kyselé.“ Abych postupoval stejně jako Váš článek, musím se dotknouti oné otázky „oplzlých vtípů“. Byl bych lhář a nečestný člověk, kdyby zapřel a řekl: „Neexistují!“ Jsou, ale ne oplzlé, užívají pouze hrubých výrazů, ale nevyjadřují zvrhlost, zvrácenost hochů. Kamarád úzkým stykem s přírodou zdrsňelý má stále jádro dobré a jemné, nedovede však vyjádřiti na příklad své přátelství k druhému hloupými, přenečňnými, pokryteckými frázemi. Naopak. Obejde to tím, že mn vy-nadá. Druhý však dobře cítí, že tím míní daleko více, než by bylo obsaženo v té nejlichotivější větě. Milý pane, než budete chtíti podruhé napravovati podle Vás zkažené mravy, naučte se trochu znáti psychologii člověka, pak teprve budou Vaše úsudky správné a myslím, že se v ledasčem opravíte a změníte.

Co se týče společného pobytu děvčat s hochy, bylo toho napsáno na obou stranách již dosti. Mohu Vám říci jen to, že opravdovější lásky nenajdete v žádné společenské vrstvě. Flirt neexistuje. Takové mravní prohlubně, jaké se vyskytují ve Vaší společnosti, (dovolují si to o ní říci, poněvadž jsem z ní vyšel) nenaleznete a byl-li zde kdy takový případ, jsem zde v prvé řadě já, kterého to mrzí, a ne Vy. Ti rodiče, kteří svým dcerám tremping dovolují, jsou rodiče uvědoměli a pravá trampka nebude dělat děvku.

Ty patří do Ritzu!

Milý mravokárce, zajisté jste nikdy o problému styku člověka s přírodou nepřemýšlel, jinak byste zajisté byl objevil, že není možno, aby příroda člověku uškodila za jakýchkoliv podmínek. Delším pobytem v přírodě se přetvoří i ten největší lump na dobrého člověka.

Tremping si vytkl za úkol zvrátiti starou morálku a nastolit novou. Je to pád Boha minulosti a korunovace Boha budoucnosti. Masa jdoucí za vykřiknutým heslem vykoná i nemožnosti. Co potom dovede vykonati masa, kde každý jest svým nadšením vedoucí? Cokoliv! Vše!

Nemohu Vám vyčítati Vaši nenávisť vůči trempům, člověk jest takovým, v jakém prostředí vyrostl a jaký na něho mělo okolí vliv. Není to Vaši vinou. Každý však je více méně přístupten vysvětlení. Ten kdo není, nechce pouze odstoupiti od toho, co prolašoval, ze strachu před blamáží. Věřte, že je lepší uznati správnost tvrzení druhých, nežli setrvávati v bludu za vsměchu mnoha jiných. Nemůžete tvrditi, že jste šťasten bez životních nesnází. Chceš-li nalézt štěstí, přej ho druhému. Východiskem ze všech nesnází je dobro. — Štvaním proti druhým nedocílíte však ničeho. Nechcete-li, nebo nemůžete-li se státi trampem, nechte ostatních na pokoji. Nečinite-li tak, jste prostý smrtelník, poněvadž život dělá z lidí buď filosofy, nebo smrtelníky. Každý nechť si najde svoji vlastní cestu. Útíkatí ze života do samoty je nesmysl a utopiti se v něm také, neboť žijeme, abychom budovali a umíráme, abychom zjistili, co jsme budovali. Říkám to proto, že lidé se nedotýkají otázky svého bytí, protože se jí bojí.

Doufám, že napříště se chopíte věci vážnějších, než jest rýpání špendlíkem pod skálu, která se beztak mezřítí...

— Ten náš domácí říká, že s jeho ženou zachází jako s máslem a zatím jí každéj den mlátí.

— A to se divíš — co pak se máslo netluče?
Šefl.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“, PRAMA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.
Ceníky vetešnického zboží zdarma

V „Nedělním listě“ přestala vycházeti rubrika „Tramping“, ale současně slibuje tento list založení nového časopisu pro trampy. Trampové se p. Stříbrného, ani jeho zaměstnance p. Gregora o nic podobného neprosí, podotýkají ale, že u tisku, jehož zakladatel jest p. Stříbrný, je nic nepřekvapuje, ani to, že ve jmenované rubrice upozorňuje na občanské jméno kamarádů, kteří jsou jeho odpůrci. Jsme přesvědčeni, že by se našlo mezi našimi časopisy málo těch, které by se snížily k podobnému jednání. Tisk této strany se ovšem již více snížiti nemůže. My trampové, sešli na sjezdu v Kolíně, vyslovujeme svoje opovržení nad podobným jednáním, K ponaučení p. Stříbrného a lidí jím placených uvádíme: Trampové jsou mladí lidé, bez rozdílu národnostního i rasového, pěstující čisté, obětavé kamarádství, lásku k volnosti a k přírodě. Od lidí utíkáme proto, že jsme zhnuseni falešnou morálkou dnešní společnosti a všemi podobnými zjevy, jež personifikuje Liga Šejdrem. Naším kamarádem může být KAŽDÝ. Ale plivneme do tváře každému, kdo se vůči nám pokusí obhajovat p. Stříbrného a jeho zaměstnance p. Gregora. Toto prohlášení zasiláme časopisům Tramp, Nár. Osvo- bození, Rudé Právo, České Slovo, Právo Lidu a prosíme o uveřejnění.

Za trampy na Kolinském sjezdu: Franta Šerif.

Staněk:

— Já ti mám teď hrozně hubenou holku. Tu když vobejmu pravou rukou, tak se můžu škrabat na levé lopatce a naopak.

— To nic není. Já mám holku, kterou když chce políbit, tak s ní musím do ledničky, aby se mi nerozplynula!

Ouvej.

— Kluci, já mám v bytě tolika nábytku, že když si vezmu hůl, tak si kvartýrská myslí, že se stěhuju.

Hoban

V neděli byl losem určen Sam, aby vařil oběd; zatím se ostatní kluci toulali po lese. Sam našel taky několik hub a s klidným svědomím je pokrájel do polévky. Po obědě se ptá: „Kluci, máte někdo revolver? Prej nikdo, tak Sam vylezl na strom a prá: „Kluci, lehněte si všichni pod strom a esli vám do dvou hodin žádnému nic nebude, tak se stanu hrozně slavným. Vynalezl jsem totiž nový druh jedlejš muchomůrek“.

☞

— Pěšáku Lukeši, řekněte mi, co je to terén? Lukeš mlčí a rozhlíží se.

— Osle, běhá v tom chlap celý den a neví, co je to terén. No, teď ste si snad vzpomněl?

— Moje boty!

☞

— Čoveče, tak se ti dnes nák necejtím ve svý kůži.

— Koukám taky, ale rád bych věděl, s kerým volem sis to vyhandloval.

Lucie.

Srdce mojih kamarádů.

Mezi několik skutečností, které v životě stojí za to, aby tu byly, počítám vás v první řadě. Přeme se spolu a třeba vstane jeden od společného táboráku a jde sám do tmy. Odešel s kletbou a za ním zalit posměšek. Zbylí sedí u ohně, který nezpívá, ale syčí píseň nenávisti. Hvězdy se lesknou jako oči hadí, rty jsou sevřeny. — V lese doznívají kroky. — Jdi si k řasu. A pak ze tmy padne rána. Zákeřík vypálil nám na kamaráda a my tu sedíme — trefil pes? Nůž do zubů a skoky kamarádů duní. Kde jsi? Netrefil tě, pes? A pak zase sedíme u ohně, který ale zpívá a krysa, jež schována za kmenem, vypálila svoji kuličku, zmizela z paměti, zmizela ze světa jako ta kulička, která chybila cíl. Kamarádi moji. Když v Nedělním listě vyšlo upozornění na moje občanské jméno, vyšlo z vašich řad mnoho protestů. Mě tahle rána ale chybila. Já z práce nepoletím a budu psát na stejné frontě jako dříve. Pro člověka, který to zplodil, nemám vůbec slov, nestojí za to. Ale vy, kamarádi, vezměte si z toho ponaučení. Dnes upozorňuje pan Gregor na mě, zítra na druhého, že nosí zakázaný nůž, nebo na kamaráda, který si koupil flobertku a nemá pas. Kdyby na mém místě stál kluk, který je zaměstnán u reakcionářského šéfa, bylo by zase o jednoho nezaměstnaného více. O to se vám jednalo, pane Gregore? Nemohl bych vás vidět, abych se přesvědčil, že vůbec existujete?

Vy, kamarádi, vezměte si ponaučení! Policie musí registrovat každé udání. Je to v jejím služebním řádě. A tak se jednou objeví poznámka, že jsi politicky podezřelý, a až se budeš ucházet o nějaké místo, nebudeš chápat, proč jsi byl odmítnut.

Buďte vyběraví ve volbě kamarádů a člověka o němž bude kolovati pověst, že je udavač, vyžeňte ze svého středu jako prašivého psa.

Takové povahy se nenapraví, a až mu jednou do očí řekneš, že je blbec, usměje se jenom pitomně a druhý den upozorní na tebe, že jsi jednou ukradl z hladu králíka. Pak vyletíš z práce a on měl poslední slovo. Řádný tramp si nikdy nekoupí tiskovinu, jež si dává titul „bulvární“, ani se nedá nachytat na nějakou jejich organizaci. — Ahoj!

Šerif Franta.

Rybář a jeho dítě.

Na černé skále, za svitu měsíce,
rybář ušlý,
do vody spustiv zahnuté udice,
rozšlápne mušli.

Potápěč mladý jeho bledé dceři
mušle slíbí,
dlouho ji líbá pak na prahu dveří
rozšlápne ryby.

R. Marko.

Peške:

— Dnešní ženě není už docela nic dobré.
Tuhle sem pro ní štípnul funglnový kvádro
a vona ho nechtěla nosit, protože sem za něj
dostal jen čtrnáct dní!“ Šakal.

Inglmayer:

Rozhoduje půlhodinka.

Na veřejném záchodku, kde se nikdy nic nestalo, se dneska nestalo také nic. Pan vrchní rada Hosenknopf si zapínal poklopec a chystal se vykročit dvířky, když tu jeho pupek narazil na otylou zadnici pana vrchního rady Zwiebeldufta, který po vykonané právě potřebě se byl již do východu vecpal.

„Pardon“ — povídá Hosenknopf.

Zwiebelduft se otočil a spatřiv souseda z úřadu, omlouval se vášnivě: „Ó, račte prominout, pane kolego, neviděl jsem vás, byl bych býval počkal, nikterak nespěchám! Prosím!“

Couvl do záchodu a s uctivým předklonem poukázal na uvolněný východ.

Bránil se pan Hosenknopf: „Nikoli, pane kolego, jen račte napřed, byl jsem později hotov. Jen demokraticky! Hehehe!“

Věčně pospíchaví lidé reptali a tak oba vrchní radové ustoupili spolu až k žlábků a jali se na případ pohlížeti jednak demokraticky, ale jelikož

se přece jenom nemohli dobře dohodnout, který z nich u toho východu byl dříve, začali na to pohlížet také komisi.

„Jó, úředně by věc vypadala poněkud jinak“ — pravil Hosenknopf — „šel byste zajisté napřed, jste, tuším, starší.“

„Já naopak myslím, že vy jste starší, vám náleží přednost!“ — odporuje Zwiebelduft.

Poněvadž byli vrchním radou jeden jako druhý, bylo nutno hledat v době válečné, kdy oba byli jmenováni, kdo z nich je vrchním radou déle.

„Byl jsem jmenován v patnáctém roce“ — povídá Hosenknopf.

„Ale to je náhoda, já rovněž v patnáctém“ — dí Zwiebelduft.

Překvapení za překvapením, vychází najevo, že oba byli jmenováni v patnáctém roce v srpnu a k tomu v jeden den — sedmnáctého!

Zbývá tedy rozhodnout, kdo z nich je prvníček. V jedné kanceláři tehdy spolu neseděli, je velká pravděpodobnost, že jednomu z nich byl dekret doručen ráno, kdežto druhému třeba až odpoledne.

„Pane kolego“ — povídá Hosenknopf — „pamatuji se, že mi sluha položil obálku na stůl přesně ve čtvrt na jedenáct, mám to konečně poznamenáno zde v notesu, vída, ve čtvrt na jedenáct, dne 17. srpna 1915.“

„Opravdu, pane kolego? Pak ale jsem skutečně já starší. Dostal jsem dekret ve tři čtvrti na deset, to jest o půlhodinku dříve než vy“ — jása Zwiebelduft.

A tak opouštějí žlábek a procházejí dvířky podle pořadí.

„Máte stejně přednost, pane vrchní rado“ — podotkl Hosenknopf, dávaje úzkostlivě pozor, aby se vyvaroval nového karambolu svého pupku se zadnicí skoropředstaveného.

„Tak se vlastně nic nestalo, pane kolego, šli jsme původně dobře“ — řekl Zwiebelduft a vykročil pyšně ze záchodku.

Ve vlaku.

— Pane průvodčí, máte zde v kupé slepého pasažéra!

— Kruci, ti votroci nedaj pokoj. Já s ním ale zatočím, že bude koukat!

— To těžko, von je doopravdy slepej.

MÍČE

pro kopanou, volley-
ball, házenou atd.

BOTY KEDS

Kč 39.-, 48.-, 85.-.

Potřeby pro tramping

SPORT-SVOBODA-PRAHA II.,
ŠTĚPÁNSKÁ UL. 40. — TELEFON 283-83.

Z P R Á V Y S P O R T O V N Í

Canadians.

K americkému rekordu bratří Hunterů sděluje TTK (Trampská Tisková Kancelář), že tento rekord byl překonán trampem Gryzlym, který byv vykopnut ze dveří TTK, vydržel bez pohonných látek ve vzduchu ??? hodin. Při přistání byl Gryzly uvítán za ministerstvo školství a národní osvěty drem Blbsteinem, za TTK jejím ředitelem Jerryem, za Půlnoční Večerník a Sladké dřívko gr. Rudým Yarem, dále pp. Kajdou, Silbersteinem, Berglerem atd. — Zástupce sladkého dřeva gr. (ne gram!) Rudý Yár věnoval šťastnému letci odměnu 33 stříbrných, kterou ale hrdinný letec věnoval na postavení „domu Nohýlů“, který staví strana bulvárni pro své příslušníky.

Canadian.

Ženy jsou jako hrací karty. Vezmi některou do ruky, jistě proděláš. —ous-

- Jak se ti líbí u nás v táboře, Bobino?
- Fajn je to tady — ale ...
- Co ale?
- Ste tady všichni příliš mladí!
- To přece nevádí, dyť ty si byla taky mladá!

Pe š k e :

— Přece se ten můj šef vyznamenal, an za příčinou tvého jubilea pořídil skvělou hostinu o padesáti příborech!

— Hm, co sem z toho měl? Vždyť těch čtyřicetdevět příborů bylo pro jiné!

Tramp Zambo a pan Paďour!
(Skutečná událost).

Ondyno v hospodě se chlubil Zambo svými vědomostmi tak, že vzbudil nenávist dlivšího tam pana Paďoura. Tento, pozbyv trpělivosti, pravil nevrle:

„Již jsme dost poslouchali toho, co umíte, teď nám řekněte, trampe, čeho nevíte a já vám dokážu, že to dovedu!“

„Já?“ optal se Zambo a zakoulel očima:

„Nuže, neví, jak zaplatit útratu a těší mě ohromně, že vy to dovedete!“

Pan Paďour za všeobecného řevu musil splnit svůj slib. — Sakal.

Krok měl tři dcery. Tady nejlíp vidíte, co se může stát, jen uděláte krok.

Ve vlaku.

- Slečno, kde vystupujete, prosím vás?
- V Národním divadle.
- To je blbý, já v Chuchli. Ouvej.

- Děvče, si jako jarní den.
- Jé, ty hezky mluvíš.
- Dyž vono zrovna prší.

Píseň nesmrtelného tuláka

jdu
a nevím
kam
odkud
a proč
jdu zkrátka
tulák
jsou lidé dobří
i zlí.
je to tak dobře
pískám si
umru
vím to
kdy
o to se nestarám
ale tulákem budu
dál
přijde druhý
půjde
a neví
kam
odkud
a proč
půjde zkrátka
tulák

A. B.

- **Viš, že já sem vlastně mlšenka?**
 - **A z koho?**
 - **No, mamá byla běloška a papá kominík.**
-

Když strčíme hůl do vody, vypadá jako zlomená. Kdybysme strčili hůl například do alkoholu, potom ... Ešálku?

Ešálek: „Když strčíme hůl do alkoholu, tak dostaneme přes držku.“

— Franto, co se furt na mě díváš, když se holíš?
Dyk se uřízneš.

— Ba né. Já se v tobě vidím.

— Vy ste pěkněj hrdina! Dyš ta dívka počala křičet o pomoc, tak jste utek!

— Dovělej, vašnosto?? Dyk já přece utíkal pro tu pomoc, né?
Lord

— Pane, já sem taky vod dráhy ...

— ? ? ?

— Jo, ale začorzenej.

ivo

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

BENEDA: ŽOLI HRÁČ

Někdy má člověk chvíle, že vozíčkem já vypráhne náhle na čiré rovině — a stojí. To všechny plány, touhy i malichernosti, kterým se říká sny, najednou usnou, a jak pustí oště z rukou, honící myšlenkového proudění setřesou řemení ovládnání a rozutekou se do luk zelené trávy po bocích silnice. Nežije se, nemyslí a nekoná. Skoro dobrovolná, byť nezaviněná stávka. A s nečinností smyslů nasype se kamení do celého těla. Nohy klopytají v bloulející krvi ve zbytečném kroužení podél těla, tělo podlehne zahálec pohonných orgánů a nepracuje. Alespoň ne s nutnou a vrozenou elegancí a švihem. Klátí se nad dřevitými sloupy nohou, které na ložiskách pánevních kostí zmítají se kmihem bez rytmu a souladu. Srdce oprostí se všech citů a vznětů a v samozřejmém jaksi souhlasu specialisuje se na výrobu živné energie, vrhající všechny schopnosti do čerpacích stanic srdečnicových komor a zdůrazňuje svoji jsoucnost údery vystrikované krve. Je klidné a rozvážené, aby příliš nezatížilo společníka „comp“ — plíce, které pravidelně naplňují ssačí potrubí, zaústěné v dutině za tvářemi obličejce a proměňují získaný materiál v čisticí prostředky.

Po kolejničích cív a žil předkládají srdci obrozenou krev k dalšímu použití a zužitkování. Situace hlavy nad takto zkrachovaným organismem není záviděníhodná, ale je více než jisté, že snaha o možné zachování stability nebo rozvahy je v souhlasu s týmiž snahami ostatních orgánů. Debaclé na celé čáře, rovnající se v moderním ocenění výkonů a schopností porážce 10 : 0. Jinak: forward všech možností, opuštěný zálohou rozumu a vůle neochránil svatyně celkového vzhledu.

A v takovéto posici se nemyslí na lásku!

Nás „grand señor“ ŽOLI se však citově pobouřil, nebo lépe vyrušil ze své filosofie antifeministy právě, když popsané příznaky duševního rozpoložení vyhlcovaly jakýkoliv vzruch.

Flákal se po městě za večera, od skříně ku skříní a se stejným ziskem a požitkem po obličejích korsa a myslil-li vůbec, počítal asi takto: kalkulace mijící

mne dívky v celkovém rozvrhu aktiv a pasiv dopadne k neprospěchu firmy, neboť náklad na vzhled a líbivost, tedy — pro kapsu je hvězdou proti +, které lze zjišťovati:

- 1.
- 2. —
- 3.

a pak si matně představil požitky a zisky, již mnohdy získané a poznané a došeptával-li při otáčení hlavy „ubohá“, téměř vykřikl, když, ohlédnuv se, k prvnímu dojmu doplnil chybící data posudku „krachec“. Pak vyplivl zapáchající zbytek cigarety a v kouři nově zapálené namáhal se okamžik sestavit vlastní bilanci se zjištěnými + a — konečné rozvahy. Maruň, neboť tato snaha byla rovna námaze závodníka — běžce, který po docíleném právě rekordu pokoušel by se vyčerpán, zlepšiti zdokonalený čas. Neboť ŽOLI, jak se dousmíval nad dokouřenou cigaretou

v posměšné kritice nadýchané krasavice, doběhl právě svůj největší rekord: vyrovnal se se všemi minulými hloupostmi a ztřeštěnostmi a vykristaloval v nový názor — rozumnou lhostejnost.

He, náš don Juan — vysoký 175 a 1/2 cm, těžký právě v lékařsky dokázaném nejzdravějším souhlasu váhy a výšky 75.50 kg, rovné nohy, pěstěné ruce, sympatický obličej, souměrný, čistý, trochu nevýrazných očí.

Oděv: rovnice elegance syna, ncomezená bohatstvím tatínkovy kapsy — nejlepší krejčí — vkus — prvotřídní krok lva promenady. Boty křiklavé barvy

poslední facony. Rukavice s tlustou, černou nití sešité, hůl \varnothing 5½ cm, bambus, černé klouby na světlem těle. Kloubek bez tvaru, o 5 čísla větší pravidvého obvodu hlavy, proto: na očích, na uších, v týle. Jeho popis, jeho čin, kterým se nám hrdina kapánek vyšinel z definice úvodu povídky.

Dívka, která v ulici marně čekala na milence, v ulici bez lidí. Dívka, elegantní a žádoucí. Žolí, elegantní a lhostejný. Byla mu k smíchu. „Čekáte marně, slečno“, a ani nesmekl. Za zkoumavým pohledem: „Mylíte se, pane, dočkám se!“ „Vsadím na svoji pravdu!“ „?“ „O facku!“ — správně v souhlasu s jeho náladou. „Přijímám“ — rovněž v souhlasu s dojmem zkoumavého pohledu — „do ½8. přijde“. „Čekáme tedy!“

Dlouho ticho, až v ½8. prohra dobrovolného ujednání skutečně marnou nadějí oprávnila vítěze k výplatě sázky. A otvor o oblouku ohnuté paže zval právě jako jeho hlas: „A pro dnes večer budu tím, který byl nešťastnou 13 sázky. Prosím, žolí.“ „Táňa.“ „Račte, slečno Taňo!“ „Děkuji, pane žolí.“ Oba: „Půjdeme.“

Lhostejný dandy a čekající žena, zavázání zkloubením loktů, zamířili do tmy. Milenci, láska na první pohled.

Ne?
Račte: u vody stojí stromy. Zeptejte se na zábavu dvojice, která nám rozkácela účel povídky. Podíváte se!

Ladislav Klíma:

Bezmračná, bezhvězdná noc

Nihilismus odporuje „empirii“, odporuje „samozřejmosti“: ale není „empirie“, nic není „samozřejmějšího“ než „nesamozřejmost“.

§

„Nihilismus odporuje životu“, ale život odporuje životu.

§

Skepsa byla dosud jen hříčkou nečistých mocí; nebylo odvahy, učiniti jí, jak se sluší a patří. Paní.

§

Skepsa: česky volnost.

Kdo není absolutní skeptik, je absolutní prase.

Skeptické „nic neobstojí“ znamená pouze: neobstojí otroctkost.

§

Skepsa je nejethičtější. t. zn. nejvznešenější, t. zn. nej-svobodnější.

§

Skepsa káže, že nejen může: musí být vše zničeno; vše je totožno s rabstvím.

§

Lidstvo — věc naprosto jen klinická — je spáč, který může být probuzen jen proříznutím hrdla. dra.

Trvalá ondulace

olejové obklady.

Na tento insert
za 48.- Kč

VLAD. KAŠE-ŽIŽKOV
RIEGROVA 17
(poblíž Rajske zahrady).

Trampkám výhody

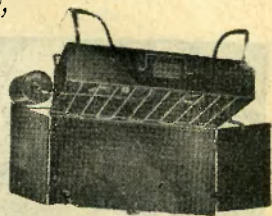
AMERICKÝ BENZINOVÝ VARIČ

pro trampy, turisty, skauty,
na letní byt

obdržíte levně u fy

F. Lenz, Praha II.,

Panská 3, Passage

Náš román!

Upozorňujeme předem:

Náš román bude ze všech současných románů nejblbější!

Jaký byl podnět k vydávání blběho románu v „Trampu“?

Nuže:

Jak známo, začal ve „Hvězdě“ paní atd. vycházeti trampský román Viléma Neubauera, autora Sextánky a jiných sloupů v československé literatury, „Osada Mladých Snů“. Tady to máte.

My nejdříve řvali, ale bylo to marné. Román, který jsme chtěli získat, vyfoukla nám „Hvězda“ před nosem. Ale my nezoufali.

V poslední chvíli podařilo se nám zachytiti neméně slavného Williama Newbawera, v Anglii známého ze sbírek „V dívčím srdci“ a jiných volovin, který se uvolil za několik čtvrtek napsati nám během tří dnů román, který však dle ujednání musí býti filmován. Protože víme, co se u nás všechno filmuje, slíbili jsme a tak bez dlouhého reklamování je nám umožněno otisknouti dnes první pokračování Newbawerova románu „Osada Mladých Snobů“. Jsme si vědomi svého počínání.

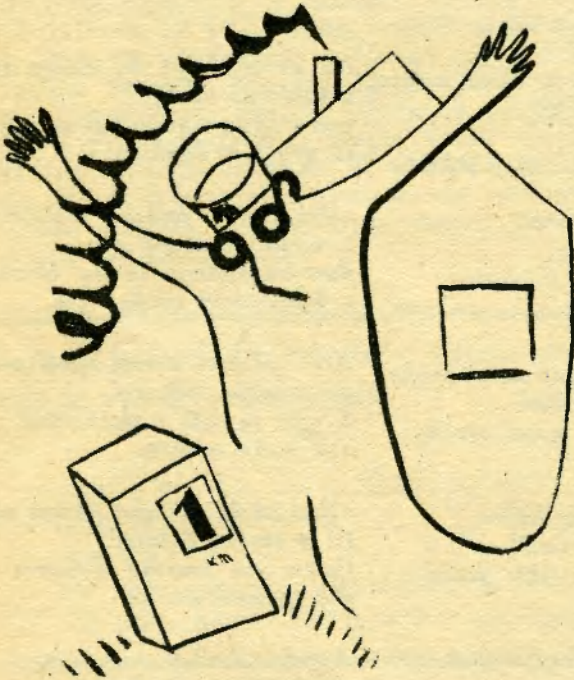
Proto uveřejňujeme román na vystřihování, abyste vždy mohli pokračování vystřihnout a zahodit.

Doufáme, že celý tento podnik chápete.

Na střeše chaty sedí tramp a klidně dýmá z lulky, ač je bouře jako v parlamentě. Přiběhne pod chatu Jim a řve, snaže se přehlušit bouři: „Marjápanno, šerife, pod honem dolů, dyť je bouřka až se všechno třese“.

„Neřvi na mě, dyť já jí vodcud slyším taky fajn.“

On:

— Ty vole, ty pitomče, ty hovado, ty chlupe, chudinko mizerná! Ták, a teď jsem právě urazil 1 kilometr.

Kdyby se u pustého ostrova ztroskotala loď a na ten ostrov by se zachránili pouze dva lidé. Kdyby to byli dva a co by dělali? Švýcaři — jeden by dělal sejra a druhý střílel do něj díry.

Maďaři — naučili by se řvát společně: Nem, nem, soha.

Turci — „To je ale setsakramentský pořádek.“

Angličané — vsadili by se, kdo z nich dříve zemře hladem.

Němci — prali by se a ten, co prohraje, obdržel by titul championa boxu.

Češi — Baťovu prodejnu a maser-salon.

Španělé — státní převrat.

Mexikáni — jeden by se prohlásil prezidentem a ten druhý by ho zastřelil.

Taliáni — váleli by se, aby co nejdříve měli černé košile. — ý -- Vl.

Hoban:

- Vod čeho máš voteklý voko?
- Chtěl sem jednomu nafackovat tak sem za nim utíkal!
- No?
- ... a von mě pacholek dohonil. —šefe.

- Tak, co tam máte, pane vrchní?
- Vepřový — knedlík, telecí — brambor, hovězí — špenát.
- Hergot, to sou teď divný luštěniny. Hoban.

Alizarín jde expresním vlakem Praha-Dolní. Expres jede co by hlemýžď. Alizarín potřebuje zorku. Zavolá za Bráníkem pana dráhu: „Kouknou, jedou trochu rychleje, já si skočím zatím pro cigarety, tak ať na nich nemusím na Jarově dlouho čekat!“ Canadian.

Géza:

- Nonzo, je to pravda, že Beneš spasil naši vlast?
- No?
- Zrovna jako panna Orleanská?
- Zrovna.
- Tak proč ho taky neupálej? —šefe.

A-Dur;

Paďourský výlet

I.

Když v neděli se rozednívá
a v lesích bělá den,
pan Paďour, těžký soudek piva,
má nejkrásnější sen.

Po jeho boku Antonije
— počestná manželka —
svou peřinu si nadzdvihuje
a pouští zloducha.

Když do ložnice vskočí slunce
a budík zadrnčí,
pan Paďour mne si oči sumce
a vraští obočí.

Pak třikrát zívne, zahudruje
a stočí k oknu zrak.
Po bání zlaté slunce pluje
jako pták ohnivák.

Pan Paďour líně otočí se
a čichá, čichá smrad.
Pak dloubne Tóny do zadnice
a řekne: »Je čas vstát!«

II.

V jedenáct hodin vyvalí se
dvě těžké mašiny,
dva sentinely do ulice
a spustí motory.

Manželský párek, Paďour ..
s ženou,
kabáty přes ruku,
třetí rychlostí si to ženou
smrad kolem výfuků.

Slunce si zpívá, křičí, jásá.
Pan Paďour čím dál víc
se lopotí, kleje: »Kýho đasa,
je to dnes sakra hic!«

Paďouřice se sotva nese,
rozvívá slunečník:
»Kdypak už budem, choti, v lese,
budu mět plno pih!«

Slunce se v zlaté vousy šklebí:
»O, je to psinděra
tyhlety těžký sentinely,
ty panský panděra!«

III.

„U tři lip“, ve stínu zahrádečky,
pět minut za městem,
pan Paďour pije pivní břechky
nadmíru spokojen.

Tóny si dala »bílý kafe«
— ó, hrůzo hrůzoucí!
Ubohá včela jí v něm plave
a tone bez moci.

Slunce prosívá zlaté třásně
větvevi jasmínů,
na stráni píší kluci básně
svým holkám do klínů.

„U tři lip“, stranou chudých
lásek.
pan Paďour má svůj pivní tácek
kol kolem ověnčen.

»Je to dnes mládež, tidle trampí.«
dí nalit jako sud.
»Člověk se musí za ně hanbit,
když sami nemaj' stud.«

IV.

Na večer, když se slunce sklóní
a zajde za horu,
pan Paďour, podpírán svou Tóny,
se vrací k domovu.

»Byl to dnes krásnej vejlet,« říká
a náhle — žádný div —
dostává řádnou bolest břicha
z dvou tuctů svojich piv.

Když přijdou domů, uloží se,
do stuchlé ložnice.
S nebe se culí, v zlaté míse,
dvě tváře měsíce.

»Nad klidnou lásku žádná není!«
Dí v tmavé ložnici.
tiskna své mastné políbení
své mastné samici.

A jeho sladká Antonije
— počestná manželka —
svou peřinu si nadzdvihuje
a pouští zloducha.

Skalp:

O všem možném a nejvíc o Marseille.

Když přijde říjen — je v Paříži k zoufání.
Prší a prší. Přestanou zábavy v Parc Monceau:
milé vyhlídky za živůtky anglických gubernan-
tek, jejichž dokonalá ňadra se od sebe pohněvaně
odvracejí.

Prší a prší.

Na asfaltu stojí vody. Asfalt nebyl vymyšlen
pro pohodlí nás chudých, jejichž hladové podráž-
ky otvírají své tlamy. Lepší je dlažba, po jejichž
kamenenech dá se skákati.

Je-li neděle, člověk vlez do nějakého toho
muzea, čímž ovšem své beznadějné zoufalství
nijak nezlepší: těch bídně spravených boků ka-
menných bohů!

A má-li člověk vyřivaný utíkáček, který s ním
prodělal dvě sezóny ve Svatojanských proudcích,
který se promočí jedním plivnutím věčně šedé
oblohy, řekne si:

„Až potud! Buď si koupím něco solidnějšího,
anebo se pustím na jih, jako vlašťovka, kde bude
můj mantl dokonce luxusním svrškem!“

Rozhodl jsem se pro to druhé a vydělal jsem na
tom 2.45 fr. (mnou vyhlídnutý trenchcoat stál
180.— fr. — cesta toliko 177.55 fr.).

Zlákala mne Marseille.

V onen listopadový večer, v němž jsem Paříž
opouštěl, stála na Batignolles voda až po kotníky.
Urousané holky krčily se v průjezdech a zapomí-
naly své obchodní sladkosti.

Stěnice v mém líbezném hotelu — 150.— fr.
za měsíc — alarmovány deštěm, vylézaly na pa-
troille. Rozloučil jsem se s nimi zcela srdečně.
Proč je zabíjet? Ať si smlsnou na druhém... Po-
padl jsem svůj čtyřicetikilový košíček a šupajdil
jsem si to k metru, již mne dovezlo na Gare de
Lyon.

Kupé vlaku Paris-Vintimilles bylo příjemně vy-
topené, jako v zimě. Byl jsem v něm sám a tak
se stalo, že jsem se probudil už hodně daleko a
pozdě, kdy slunce řvalo na modré obloze jako
uličník, že by je pan Paďour okřikl.

A tak se mi najednou zjevila má stará láska, kterou jsem již čtyři roky neviděl: modře zeleňavé moře s plachetnicemi rybářů.

To už nebylo daleko do Marseille, kterou jsem tušil za šedivě bílými kopci, jež doutnaly v ranní pohodě, jako chalupy obřích výměnkářů.

★

Konečně Marseille. Slunce mne polilo svou horou štávou. Hodil jsem svou pakáž do šatny a vyjda před nádraží, nejraději bych se převalil na mohutném, bělostném schodišti, kde se vyhříval bezstarostný vagabund, šťasten se sluncem a polo-vyprázdněnou lahví červeného vína.

Jak daleko byla uplakaná vdova — Paříž! Buď zdráva, nevěsto!

Pustil jsem se širokým boulevardem, stékajícím bublavě s kopečku, ve stínu širokolistých platanů. Dlouho však ne. Zahnul jsem do uliček, které jsou naše. Šel jsem po čichu jako honící pes.

Aniž bych měl v ruce ony hrozné knížky — průvodce, bez nichž bříchatá internacionála pačourů neudělá ani jednoho kroku, ocitl jsem se tam, kde jsem chtěl být: v starém přístavě.

★

„Přijďte předvésti svůj vynález motorového člunu do Vieux Port!“ četl jsem kteréhosi pozdějšího dne v kterémsi zastrčeném, marseillském biásku na promítacím plátně.

Milé obecenstvo v modrých halenách, sledující děj předlouhé volovinky, mlčelo.

Titulek zmizel a najednou se objevil z čista jasna onen záhadný — Vieux Port: obdélníkový kanál s plachetnicemi a parníčky, vroubený veselým blokem domů, parvánem uliček lásky, elegantní konstrukce transbordeuru a vysoko, vysoko Notre Dame de la Garde.

— Marsejl, vykřiklo unisono tucty mlčících úst a přišší páchnoucího sálečku rozsvítlo se veselými páry radostných očí lokálního patriotismu.

Vieux Port! Starý Přístav!

A já už byl také pomalu Marius!

Marius — marseillský domorodec, pyšný na svoje moře, z nějž požírá všechny možné potvory, jež jí syrové či uvařené v bouillabaisse, znamenité polévce, na jejíž chuť, zavánějící poněkud odsta-venou močí, si člověk musí zvyknout, Marius, který rodilému Pařížanu poví:

— Jo, kdybyste měli v Parisu Canebiere (hlavní marseillský boulevard), tak je to malá Marseille!

(Pokračování.)

Ve vlaku Brno-Praha-Karl. Vary se baví cestující.

A: A vy stavíte v Praze, pane staviteli?

B: Ne, já jen přisednu a jedu hned dál.

Jarmila.

— Ty, víš, že teď Tonda pilně pracuje?

— Hele, není možná!

— No jo, von je teď na pile.

Jarmila.

— **Honzo, vod čeho máš ty fleky na ksichtě?**

— **Vod narození.**

-šele.

K Frantovi Sauerovi se v temné a pusté noci vloupal zloděj. Tiše, tiše, ale Franta se přece probudil.

Zloděj namířil revolver.

— Ani muk, nebo střelím. Já hledám peníze! Franta klidně sleze s postele a povídá:

— Tak rozsvítej tu lampu a budem hledat spolu.

Fawe.

— **Každý člověk má milovat půdu, na niž se narodil.**

— **Co pa se každěj narodil na půdě?**

-šele

— Fatty, co blbneš s těma hodinama?

— Člověče, už nám tejdén stojej, tak je musím dát na židli odpočinout.

-šele.

Originál angl. dulbox

195' - až 218' -

Jaroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

Drby z čundrů,

Listárna redakce.

Salon odmítnutých:

Nestranný tramp, už ho nechte. Šerif Fredy, je to nejasné. El Morte a všichni, omlouvající se Koliňákům: předáme přímo — zabralo by to půl čísla. Ardy, ty už byly v Trnu. Vojmír, něco pro censored, něco slabé. Pokračuj. Čigr, prosu a piš perem. Kos, měli jsme již o té věci vysazený jiný článek. Vláda Couf, piš, ale nech už ty prostitulky. Je-ka, tyhle slabé. Jiné. ý-vl, díky za rady. Bohužel některé nelze techn. provést. Udolí Raků, díky za pozvánku — ale kde jste to vlastně měli? Anvej, 2 dobrý, pokračuj. Šakal, 3 dobrý a pokračuj. Všudybyl, tentokrát slabé — polepši se. Cañon River, jenom jeden — dva z Trnu. Otta B., jenom jeden — hlavu vzhůru. Red River, kluci, raději nějaké fóry a kratší věci. Billy z Colorada, zatím o tu slezinu vyjednáваме. Zebra, tentokrát slabý. Lucie, taky. Hrabě, něco jiného. Gaučo, fóry slabanty. Bog-gari II., něco jiného, pohanko, také a nenechte se prvním neúspěchem odradit. Redden, pokusím se ti to vyjednat. Gejša, dál.

**! Pište, Pište, Pište, Pište, Pište, !
! Fóry, Fóry, Fóry, Fóry !**

Kamarádi z Kolína!

Svolali jste na 5. a 6. července velkou slezinu. Zvete nás! Trempíři z Mladé Boleslavi na 13. července. Zvete nás též. Teší mě to kamarádi. Ty, Slivko z Ouval, si mě také pozval. Odpusťte, kamarádi, ale nemůžeme! Chystáme se na velký čundr, a kdo zná moje povolání, do kterého jsem zase po dlouhém čase vlez, uzná to!

Franto Tundro, snad se uvidíme na těch poloninách, na Černé Tise, než se ztratíme z naší vlasti milenej. Po stopách Gézy Včelíčky — pěšinou snů do nekonečných dálek — které trampa táhnou ...

Ahoj! Váš

Indián za „Yukon“, Nymburk.

Další nové osady: „Kwango“ v Mníšku, šerif Bison. „Kamarádi“ na Sázavě u Pikovic. — Hoši, pošlete do Trampa adresy a fotky!

P. T. trampstvu do Náchoda a okolí!

Kluci, viděl sem vás courat se po Náchodě v trampskejch ouborech. Protože mním, že teprve hledáte flek, mohli byste se vozvat a esli byste se nestyděli, ušili bysme něco dohromady. Sem moc smutnej, že si v Náchodě žijete a nedáte vo sobě vědět.

Tak, kluci, napište hned do Trampa, esli souhlasíte, nebo ať vás ne-

potravuju, ale nerad bych byl v nejistotě.

Nákej ten flek bysme si po vzájemným vyměněním názorů, dycky našli.

S pozdravem

„Sivá holuběnko, des byla“

K. STOP.

Trampové—študáci!

„Pražský večerník“ (kler.-Pámbu napřed) posuzuje reformu středních škol následovně:

— Bude to těžká operace s dospívajícími a sfantasirovanými chlupci začínat latinu. Primáni a sekundáni berou učení ještě opravdově, terciáni jsou již rošťáci!

Tedy jste, kluci, rošťáci. Nám to říkají od počátku, ale nás to nemrzí.

Kluci, rošťáci od tercie nahoru, pojďte s námi!

Břicháci s kolárkama stejně popraskají a nám patří svět.

A ještě dvě nové osady.

Osvegon, řádná parta stanařů v Pikovicích a Black Hills, stanaři v Plzni.

Do Budějovic. Kluci, zástupci osad (všech), informační schůzka ohledně sleziny bude v hospodě „u Jeleny“ v pondělí 21. t. m. Doufáme, že tu slezinu ještě letos uděláme — Johnny Gaučo, Stavák, J. Frohma.

Z čundru po Slovensku, zasíláme pozdrav osadám: „13“, „Dorjs“, „Margarett“, „Marion“, „Haway“, „Osaměláci“ a všem, kteří se s námi na nádraží zpěvem rozloučili. „Peticon“, „Cyankali“, a Dolfek.

Považuji za nekomarádský — dyš si tadyklec schravnul jedny Hradčany za Tvůj nápad v soutěži, že neřekeňš kluci Ostrafský, čemu by sme si neurobili řácký potlášek, dyš věilek sou taká vedra. Napiš kaj meškáš a neb se u nás stav v osadě a nenechávej kamarády se suchým pyskem u ohňa.

Šerif Hoban z Hobo.

Klavary-Kravaly.

Na místě chvalozpěvů a děkovných škytů uznáváme za lepší dáti slovo dějepisci, jenž zachytil třídní slezinu, svolanou kamarády z osady Orkán v pěkné rovině takto:

Psal se rok 1930. Vypukly husí a cyrilské svátky a vandrácké veškerenstvo bylo zachváčeno zvěstí, že hříšníci kolinští právě nakladli oheň do nebe volající, který po tři dny a noci neuhasne a že Labe v místech, jež Klavary slovou, v pivo a

rum proměněno jest. I počaly se národy z historických zemí stěhovati podél toků, železnic a silnic do Polabí, aby z Nuslí, z Ameriky a z přifařených obcí pozdrav navzájem si přinesli a tři noci až do naprostého ochraptění spolu ahojovali.

První ušoupaní Pražáci byli šerifem Teddym uvítáni v pátek večer, v sobotu pak následovali Ouvaláci, Hradečáci, budějováci, Sázaváci, Boleslaváci a v neděli Poděbradci na svých dalekonosných korábech.

Dopisy, posly a telegramy omluvily se národy karlovarské, plzeňské, slovenské, brněnské a moravsko-ostrovské. Z omluv těch ani jedna nebyla výkrutem, anžto zněla každá z nich: Prachy žádné a šourem bychom doběhli až po slezině. Vychlastejte to za nás, ahóój.

Slušno podotknouti, že trampíři noh svých neholedbali a z Prahy někteří až do Kolína kostry své vlekli, zejména Gumaraadi, Hubení Psi a strýc Jizva, řečený „potulný arsenál“, podali výkon účtyhodný, vyšedše z Hašlerova večer za soumraku a dorazivše v deset hodin dopoledne na flek tak čerství, že upadnouce se zavazadly na hřbetě, než bys řek obuvník, nevěděli o světě. Probudili se k večeru silni a plní svatého nadšení pro nemilosrdné ničení alkoholu.

Disciplinovaný národ! Leč všichni do jednoho muže ukázali, že kážeň je jim životní nezbytností a že mají drill a to při písničce, při jejímž refrainu každý musel stát v pozoru a salutovat. Ani jeden se neprohřešil, neboť by ho jeden kiks býval stál výdaj za litr piva, a anžto takový obnos z přítomných žádný nevlastnil, hrozil hobl děsných rozměrů, jinými slovy, postižený by do smrti neměl na čem sedět. Inu, armáda čeká!

Ani dějepisec není povinován zaplňovat papír malichernostmi jako jsou boxing, písně a nápoje. Ale za to tím důkladněji jest se zmíniti mu o alotriích, které nikterak nejsou nepodobny nebožtíkům žertíkům kanadským. Je to v prvé řadě stoupaní sounož kamarádovi do kytary a honem říci třikrát pardon. Nebo dále ostřihování rantlíků u zánovnějších klobouků, vykrajování hygienických ventilů, nebo zpizdění tralaláčku do té míry, že zbyde pouhé dýnko. Potom vystřihování triček a košil na ten způsob, že kamarád v tom vyhlížel jako když má na sobě jenom kšandy. Nebo kedsy stavěny byly kamarádovi k ohni tak, že bohulibý zápach rozšířil se kolem a ráno se obuví tou kala zakrýt jenom nahota paty.

Byli pak i takoví, kteří polapeni byvše, jak kradou kamarádovi zory, a za to vystřiženy jim byly z pumpek plavky a spodek nohavice byl

Osad a redakce

jim přimalován inkoustovou tužkou.

Z individuálního řádění nutno jmenovati Emanu Trojana patnácti-hodinovou nepřetržitou řeč. Snaživ se kamarádům mluvit do duší, popraskal celou slezinu a slintal, že nebylo třeba se chodit koupat.

Na to se dívala spravedlnost v počtu dvou frantíků a kdo měl slinu zbytečnou, ten ji pustil.

Máme prý šerifovi Teddymu něco říci, tedy poslouchej Teddy: Kdo s tebou dělal kraval v Kravalech, do smrti si rád na to bude vzpomínat!

Prohlášení!

Prohlašuji tímto, že jsem nikdy svým jménem nezasilal pozdrav trampům p. Stříbrného. Otištění mého pozdravu v „N. listě“ v rubr. „Tramping“ jest sprostý podvod, spáchaný člověkem, který si říká, že je můj kamarád a kterému věnuji několik dolejších řádek. — Zůstavám i nadále příspívatelem „Trampa“ a „R. Večerníku“, a prohlašuji zároveň, že jsem nikdy nepomyšlel na přejítí do výtečnického tábora hadrových trampů v „Ned. Listě“.

Sarajevo, 5. 6. 1930.

Standa Derviš.

Pane Cyrile Klausí!

Vy hrdino cizinecké legie, vy statečný tuláku s fašistickými proutky, vy jste asi zapomněl, co jsem vám řekl, když jste se vracel neslavně ze čtrnáctidenního čundru v cizině s plnými kalhotami? Pamatujete se snad, že jste měl dostat pár facek od kamarádů, ku kterým jste se zachoval jako krysa, rozmazlená tatinkovými krejčary?

Zachránilo vás jenom to, že jste ještě cucáček a že nestojíte poctivému trampu za ránu. Nemyslete si vy taky-trampe, že můžete moje jméno tahat ve vaší paralytické rubrice „Tramping“ beztrzně. Nehřešte na to, že jsem za hrávicemi. Mohu vám i přes to na patřičném místě zatopit tak, že vám budou golfky malé!

Dokumenty o vašem čistém kamarádství má dnes v ruce váš „snad“ kamarád z „Batalionu“ B. Majerhofer, ale myslím, že už jste zapomněl na to, co jste napsal:

„Byly to blažené chvíle, ale teď mám před sebou míle.“

Že to nebyla vaše básnička, pane cestovateli? V Zagrebu jste mi řekl: „Já, Stando jedu zpouparisovat moji osadu „Batalion“ a ať žije Stříbrný!“ — V Ludině jste vypil 2½ deci rakije a poblil jste celou hospodu včetně okenních rámu a říms... Každý den jste psal 30 po-

hlednic na všechny strany: „Jsem na cestě do Turecka, jdu do Bosny atd.“

Jak jsme nyní zvěděli, stydíte se za to, že jste se tak neslavně a brzy vrátil a prosíte každého na potkání (Fr. Vondrušková), aby vás neprozrazoval, že jste v Praze.

Jste vy ale hadrovej tramp, čoveče — lituji vás i toho, že nejste zde na Balkáně. Víte, zde jsou poněkud volné mravy a nůž se zde neměří na dlaní, ale mezi žebry... Má délku abnormální a... tvrdé ostří!

Doufám, pane Klausí, že vám tato injekce zatím postačí a vyzývám vás, byste podobných podvodů s mým jménem zavechal, neboť serum druhé moji injekce mohlo by mít pro vás neblahé následky. — Jste největší krysa, s jakou jsem se kdy sešel a to musí tramské (naší) veřejnosti stačit!

Sarajevo, 5. června 1930.

Standa Derviš.

Zděna Kokeš,

Josef Derviš.

Trampckýmu světu! Rozběhlá tlupa silničních trampů Nag zdrhla se v osadu Myeerah v údolí Kobylek na Pomalší. On.

Všem kamarádům. Děkuji Vám všem, Vy kluci, za kamarádský projev v záležitosti p. Gregora. Děluji kolínským šerifovi Teddymu za to, že mě chtěl nařezat, dyš sem řek, že je to moje věc. Ste všichni kluci zlatý a pěstujte dál heslo: Do paďourů hej rup. Serif Franta.

Rady pro čundry.

Severní Chorvatské přímoří.

Začneme od Sušaku, ale pro Sušak věnujeme celou stať samostatnou. Půjdete-li podle moře pěšky, není to žádná rozkoš bohů. To obcházení menších a větších zálivů, vás hodně brzy vomrzí. Všude čtete o krásách, které se nám jeví při pohledu z moře na břehy, romantické útvary skal atd. Jedete-li lodí, snad, ale jdete-li pěšky, není na tom břehu vidět žádná romantika. Jdete třeba tři hodiny okolo zálivu, ale nepozorujete žádnou změnu. Avšak cestování podle moře má ohromnou vlastnost: může každý kilometr skočit do vody a ti, kteří jsou trochu rybáři mohou zásobovat svoji kuchyň rybama. V severním chorvatském přímoří není žádný zvláštní místo mimo Sušaku. Zmíním se o velkých místech. Začneme s Bakarem. Leží v hluboko vklenutém zálivu, který pěšky obejdeš asi za půl dne. Bakar je typické jižní hnízdo. Ne najдете tady nic zvláštního a žebradlo musíte vzít od domu k domu,

abyste si sehnali kus chleba. Táhnete dál na Bakarac. Je menší než Bakar, ale lepší. Tady se snadno dostane chrápání. Je tady dost políček a luk, takže tady mají chléb, který trampovi stačí. Dál je Selce. V Selce jsou dost velké dílny na lodě, doky. Vidíte tady kostry lodí, malých, velkých pro osobní dopravu i vojenské účely. Napočítal sem jich dvanáct rozdělaných a jeden veliký pararas už spuštěný na vodě. Zmiňuji se o nich proto, že se na večer můžete lžít na některou vychrnt. Lid jest tady dost bohatý. Dostanete tady víc peněz než jídla, ale přes to není to místo na prodávání fotek. Ale musí se vzít taky barák od baráku. Za Selcem dolezeme do většího parku rozloženého na poloostrově. V parku je restaurace, kde se dá sehnat v létě něco do krku. Dále je tam český pension „Praha“. Z kuchyně mě sice vyhodili, ale prodal jsem tam několik fotek u hostů v parku. Blízko pensionu Praha je chalupa, vlastně bouda z kamene, ve které se dá spát. Je sice zamčená, ale můžeš vysadit dvře. Pak následuje ohromný flák cesty, skoro dva dny, chceš-li se šourat stále při moři. Cesta podle vody je mizerná a lasi při šesti kilometrech dojdeš k rybářské chatě. V té první se nezastavuj; tam je jenom jeden rybář, ale na konci zálivu leží dům, kde bydlí obecní rybaři, dají ti nocleh i večeři, sestávající ze smažených ryb. pak jdi od těch rybařů na hlavní silnici, kterou se dostaneš přímo do Crikvenice. Podle vody není, vyjma ostrova Krku, nic k vidění a je to zacházka. V Crikvenici obrať svoje kroky do hotelu „Therapia“, kde v letní době můžeš dostat i rachotu. Nechoď dům od domu. Schlupatejma tady není legrace. Prolezl jsem zde všechny české hotely a pensiony, ale vyjma „Pension Morava“, odevšad mně vyhlili. Fotky jdi prodávat dolů na nábreží. Večer se tam scházejí hosté a uděláš tam dobrý kšefty. Ti kluci, co tam v těch skleněných skřínkách prodávají mandle, tě sice považují za konkurenci, ale hele, kdepak na nás těžkou váhu 86 kg. Spát v Crikvenici nechoď nikam do baráku. Stálo by tě to třeba i 50 Dinárů. Jdi vedle přístavů, kde je skladiště dříví a tam slož kosti svoje. Nic zajímavého tady není. Ten parčík dole na nábreží, to mají u nás i v Zadní Třebáni. Je zde taky velký člun „Pickwick“ a jeden menší, na kterých hosté podnikají výlety na Krk, ale tebe nevezmou. Jinak staví tady každý den parník „Jadranské plavidly“.

—osino—

Všem dobrým klukům posílají pozdravy z čundrů: Včelička z Marseille, Kingsbay ze severu, Jizva z Bratislavy, Vráta z Krkonoš, Lord z Polska a Melíšek z Podola.

Všem, kteří nám na našem švovčundru čimkoliv vypomohli, vzdáváme touto cestou kamarádský dík. Jsou to v první řadě: Fr. Kares z Michiganu, Poděbrady, osady Peticon, Marion a Margaretta v Brně, dělník Vaverka ve Velké Bystřici, osada Zl. Opojení v Táboře (mimo Pinci), Ol' man River v Bechyni. — Black a Jansen z osady Blackey, Choceřady, Žižkov.

V Mníšku konal se 5. a 6. července potlach ustavující se osady „Kwan-žo“, kde byla vyslovena důvěra časopisu „Tramp“ a hlídce „Z údolí a osad“. Osada účastnila se hašení při požáru tamějšího lesa, při kterém byl kamarád Chrástítko vážně poraněn! Správa lesů se odvděčila několika sodovkami, což kamarádi s číky odmítli.

Osadníkům
v Orlických horách.

Jedeme na čundr do Orlických hor a rády bysme poznaly nové kamarádky a kamarády. Kluci a žáby, napište nám do redakce Trampa, můžeme-li se s Vámi vidět, kdy a kde. Chce-li se někdo přidat, tím větší hlína.

S miliónovým AHOJ!
„Tři mušketýrky“ do red. t. l.

Malý oznamovatel.

Chata se prodá za příčinou voj. služby, úplně zařízená, 4x4 m, za 1600.— Kč v Podubí na Sázavě, 5 min. k nárazi, 2 min. k řece. Značka „Ihned 50“.

Kamaráda na tramp hledám.
Zn. Tandém“ do adm. t. l.

Za inserty redakce neodpovídá.

+ EI - RÓ +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **veškeré poruchy městské** za Kč 24 - a 65^{.-}, pro zastaralé poruchy Kč 120^{.-}.

Louisa Roudenská,
dipl. m. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubešky.
PRAHA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

Géza včelička:

Jen jeden polibek!

Půl světa moci přeletět,
půl obejít.
Má něžná lásko, budu smět
na vaše zdraví pít?

V uřvané krčmě v Marseilli
vínem politý stůl.
Našli jsme u něho ztracenou naději
a propili života půl.

Jen trochu barev, světla, vůně
v životě trhnout.
Ve Francii jsme chlastali,
v Africe budem vrhnout.

Jen trochu barev, světla, vůně
snad v dálce najdem.
V Evropě jsme už dlouho žili,
v Africe zajdem.

Šíleným necháme vyrůst snům,
až západ v pralesi zhasne.
V kraalu zazpívat černochům,
to bude krásné.

Jak nostalgický marabu
nad vodami stát.
Po boku odbojných Arabů
se s cizineckou rvát.

A pod spícími palmami
kořit se hvězdám.
Má něžná lásko, řekněte,
zda opilý se nezdám?

Na řádra černošky, oh, noci setmělá,
jen jeden polibek.
Na lues v Alžírě zas kuli do čela,
jen jeden polibek.

4. VII. 1930.

Šíp:

To tvoje kánoe nák špatně vypadá.
Proč?
No, sou mu vidět žebra.

Jarmila.